

Fraai klinkend passieconcert

*Oranjerie, 4 april, Toon-
kunst Oratoriumkoor*

Zondagavond gaf het Roermonds Toonkunst Oratoriumkoor zijn jaarlijkse passieconcert in de Oranjerie. Deze keer niet de *Matthäus Passion*, maar twee werken: de *Messa Glora* van Puccini en het oratorium *Christus am Ölberge* van Beethoven.

De inzet van het Kyrie van de mis van Puccini was al bijzonder veelbelovend: de sopranen klonken onmiddellijk glashelder, zeker en soepel. En inzetten zijn heel belangrijk. Dat bleek ook deze keer, want de belofte van het begin werd volledig waargemaakt. Uit alles bleek dat het koor – maar ook het orkest, het Orchester der Kölner Kammermusiker – het werk beheerste. Aan de dirigent, Jan Hupperts, was te merken dat hij er plezier in had. Met name

de vrouwenstemmen gaven er blijk van hun aandacht te kunnen besteden aan de dirigent en weinig oog nodig te hebben voor de partijen: die 'zaten' kennelijk en het resultaat was duidelijk hoorbaar. Kenmerkend voor het hoge peil van de hele uitvoering was de lastige slotfuga van het Gloria.

Meestal is zo'n ingewikkeld gestructureerde passage een wat moeizame aangelegenheid, waarin de dirigent zijn uiterste best moet doen om het hele uitvoerende apparaat bij elkaar te houden.

Opvallend was het gemak waarmee Jan Hupperts de zaak nu in de hand kon houden en zijn aandacht kon besteden aan de muzikale vertolking: die was verrassend beheerst, soepel en genuanceerd. De mannenstemmen mochten wat zwakker zijn, maar ook zij klonken in verhouding uitstekend en het orkest deed voor het koor zeker niet onder.

Het slot van *Christus am Ölberge* bood in dit verband mooi vergelijkingsmateriaal. Bij alle waardering die Swalmens Liedertafel als soldaten- en discipelenkoor verdient, was het me duidelijk dat Jan Hupperts op dit koor nog niet de greep had als op zijn eigen koor en dat het nog niet boven de materie stond. Toch was dit bijkomstig, want ook deze uitvoering had grote kwaliteiten. Dat was mede te danken aan de uitnemende solisten, de sopraan Angelina Ruzzafante, de tenor Robert Luts en de bas/bariton Huub Claessens. De tenor, die ik niet kende, viel op door zijn gevarieerde expressie, die hij uitsluitend met muzikale middelen bereikte. De grote kwaliteiten van de twee andere solisten waren al bekend. Ik vond de bijval voor de uitvoering van Puccini wat magertjes in verhouding tot de allure van de uitvoering, maar later werd dit wel goedge maakt.

CARPAY

waardering Sopran 1973